

– Е, щом си рекъл, хайде, вземай седлото.

Така Свети Георги си оставил седлото на циганина. А то не било какво да е седло – чудно хубаво, цялото украсено със злато.

Пристигнал Свети Георги на сборището, а там хора, хора – нямало къде яйце да падне. Дълго решавал Бог кой народ как да живее. На американците наредил тъй, на французите – инак. Разделил той морета и суша, всичките земни богатства – на едни дал поля, на други градини, на трети пшеница, на четвърти ябълки, лозя. Поделил реките, горите и езерата – всичко, що било под небето. Свършили работата, и хората тръгнали да се разотиват към земите си. Пригответил се и Свети Георги за път, но изведнъж се сепнал – нали го нямало седлото му! Завтекъл се при Бога.

– Прощавай, Боже, забравих! – викнал. – Ами циганите, циганите къде ще живеят? Какво ще правят, къде да идат?

– Циганите ли? – смръщил се Бог. – Тях ги нямаше в списъците ми. Какво да сторя сега? Нали раздадох земята, нищо не остана. Добре, кажи им, че са ми останали само трънаците и пущинаците. Там да живеят. Не им дадох други земни дарове, ала затуй им разрешавам да си вземат от всичко, що се е паднало на останалите народи. Пък дали с питане ще си го вземат, дали без питане – тяхна работа. Ако излъжат някого, разрешавам да се кълнат в мене. Няма да наказвам циганите за това, защото аз сбърках. И да откраднат, и да излъжат – простено им е. Такава е волята ми.

Потеглил Свети Георги на път и стигнал при онзи циганин.

– Какво стана, научи ли от Бога къде и как да живеем?